

Nyt på tværs

Tvær- kulturelt CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 3 – september 2012 – 18. årgang

Foto: BMF

Munken på Kollegievej

Fader Avraam er 28 år og præst for en ung rumænsk-ortodoks menighed i Charlottenlund. Han ønsker at være et vidne om kristendommen i dens ældste form.

Side 8

Intet menneske er illegalt

Tysk kirkenetværk taler afviste asylansøgere sag.

Side 7

Vi får tifold igen
Afrikansk asylansøger er i praktik i sydsjællandsk sogn. En solstrålehistorie, siger sognepræst Søren Schiøler Linck.

Side 2

Fra indvandrere til medvandrere
Besøg Tværkulturelt Centers nye hjemmeside.

Side 2

På flugt i 14 år
Eritreansk families lange rejse fra Sudan til Brovst Asylcenter.

Side 3

Sammen på tværs
Gudstjenester og mødesteder på 38 sprog.

Side 6

Ferietid
Seks nydanskere fortæller om sommeren, der gik.

Side 7

Foto: BMF

TEMA: DERFOR ER VI HER

Mød flygtninge fra Congo, Eritrea og Burma

Side 3-5

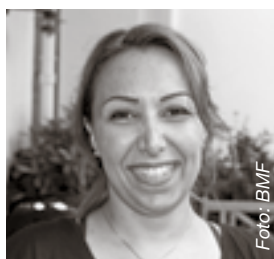

Foto: BMF

Min første ferie

Iransk ingeniør deltog i tværkulturel sommerlejr i Hillerød.

Side 7

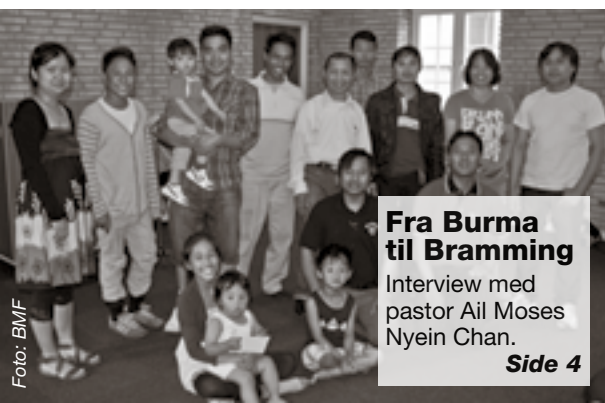

Foto: BMF

Fra Burma til Bramming

Interview med pastor Ail Moses Nyein Chan.

Side 4

Foto: BMF

Gud er papirløs

Eftertanker om kristentro i en migrationstid

Redaktøren har ordet

Gud er papirløs. Det var emnet for en temadag arrangeret af Norges Kristne Råd for nylig om kristentro i mødet med aktuel asyl- og indvandringspolitik. At sætte et kontroversielt politisk emne til debat i et kirkeligt forum er selvsagt en vovelig affære. Er det overhovedet muligt at sige noget meningsfuldt om så komplekst og følelsesladet et emne som udlændingepolitik? Ja, måske. For det er overordentlig vigtigt, at nogen tør inddrage den kristne tro. Derfor er det et eksempel til efterfølgelse, når et officielt kirkeligt netværk indbyder til seriøs samtale og eftertanke om kirkens teologiske mandat. For vi har altid et valg. Vælger vi at se den anden vej, når vi bliver vidne til uretfærdighed og de etiske dilemmaer, der følger med, eller vover vi at gå i clinch med virkeligheden – vel vidende, at vi kan tage fejl?

Eksilets virkelighed er, at meget få flygtninge flygter med orden i papirerne. Når europæiske kirker og kirkelege netværk i stigende grad siger fra i forhold til aspekter af de europæiske landes asyl- og indvandringspolitik, skyldes det, at stadig flere kirker i dag har kontakt med asylansøgere, flygtninge og indvandrere. Mange kommer fra en kristen baggrund og søger naturligt kirkens hjælp. I det konkrete møde med mennesker på flugt oplever kirkerne de menneskelige konsekvenser af en asylpolitik, der ofte synes at have større fokus på at beskytte Europa mod øgede flygtningestrømme end at sikre den enkelte flygtning et sted at flygte hen og et værdigt liv.

I en retsstat anerkendes den mulighed, at myndigheder kan begå fejl, og at der kan være tilfælde, hvor nogen skal sige fra. Kristne menigheder har et særligt ansvar for at tale de magtesløses sag – de mennesker, hvis ret ingen hævder. Det bør vække til eftertanke, når et tysk kirkenetværk vinder over 80 procent af de asylsager, der tages op. Siden midten af halvfemserne har netværket hjulpet flere tusind mænd, kvinder og børn, der ifølge tysk lovgivning havde krav på beskyttelse, men som havde fået afslag på asyl og stod til udvisning til en usikker fremtid med risiko for fortsat forfølgelse.

En norsk præst udgav for nogle år siden en bog om godhed som forandringskraft og taknemmelighed som velsignelse. Godhed handler om villighed til at dele. Vi bor i et af verdens rigeste og trykkest lande med en levestandard, der placerer os blandt klodens mest privilegerede nationer. I en tid med fokus på global økonomisk krise sidder vi på verdens grønne gren. Som land og folk har vi overskud til at vise godhed og hjælpe andre i nød. I den kristne tro indebærer gæstfrihed og gavmildhed et løfte om velsignelse.

EUs grænser er også Danmarks grænser. Derfor er det vigtigt at vide, hvad der foregår, når mennesker på flugt når frem til Sydeuropas grænselands. Det skylder vi både os selv og de mennesker, hvis liv og fremtid står på spil. På Tværkulturelt Centers nye hjemmeside findes Danmarks største samling af interviews med kristne flygtninge og asylansøgere om tro, eksil og eksistens. Her – og i dette nummer af *Nyt på tværs* – får nogle af de navnløse, der sjældent høres i debatten, stemme og ansigt. Deres historier minder os om, at i Guds rige er der hverken papirer eller personsanseelse. Her har det enkelte menneske grænseløs værdi uanset opholdsstatus. For Gud er intet menneske illegalt.

Birthe Munck-Fairwood

Vi får tifold igen

Afrikansk asylansøger er velkommen praktikant i sydsjællandsk sogn

Da Jonathan Sourie sidste sommer blev indkvarteret på et asylcenter på Avnø, cyklede han til gudstjeneste i den nærmeste folkekirke. Her delte han salmebog med en pensioneret skoleleder, der kunne se, at den unge afrikaner kæmpede med det danske sprog.

– Efter gudstjenesten hilste han på mig. Næste søndag spurgte han, om han måtte besøge mig. Han tog mig med hen i Bårse Kirke, hvor han kendte præsten. Jeg fortalte, at jeg var kristen og gerne ville hjælpe i kirken, fortæller 28-årige Jonathan Sourie, der senere fik tilladelse til at flytte ud fra asylcentret og bo hos den danske familie på deres landejendom.

Ifølge kontrakten med Røde Kors er han i praktik som gravermedhjælper to dage om ugen ved Bårse og Beldringe kirker. Det meste af tiden tilbringes da også udendørs med diverse praktiske opgaver på de to kirkegårde og i den store præstegårdshave. Men Jonathan har også uddelt nadverbrød ved gudstjenesten og budt velkommen ved kirkedøren.

Sognepræst Søren Schiøler Linck har kun godt at sige om samarbejdet med kirkens nye medarbejder.

– Jonathan leverer simpelt hen et stykke arbejde uden lige. Han gør det overmåde godt. Og så er han en glad kristen, der kommer med et stort smil. Jeg ville ønske, at han fik lov at blive i Danmark. Hvis jeg havde et job, ville han være den første, der fik det, siger sognepræsten, der også er menighedsrådets kontaktperson.

– I menighedsrådet havde vi en kort drøftelse, hvor vi blev enige om, at det her ville vi gerne. Som kirke har vi et socialt ansvar. Det er noget, der går hånd i hånd med det, vi står for som kirke, understreger Søren Schiøler Linck.

Han fortæller, at medarbejderstaben har taget vel imod Jonathan og godt kan rumme hans historie.

– Vi har et graverteam med en graver og to medhjælpere. Forinden var jeg ude på kirkegården for at briefe dem om, at nu får vi en ny mand. Medarbejderne skal vide, hvad det er for en situation, og hvad man skal tage hensyn til. At det handler om et menneske, der også kan have det svært.

– Jonathan har allerede været med til flere personale-

Han luger, ordner blomster, pudser sølvlysestager og vasker alterbægre. Siden marts har Jonathan Sourie, der kom til Danmark sidste år som asylansøger fra Sierra Leone, været i praktik som gravermedhjælper i Bårse og Beldringe kirker på Sydsjælland. "Det er en solstrålehistorie. Vi får tifold igen," siger sognepræst Søren Schiøler Linck, der varmt kan anbefale andre sogne at tage en asylansøger i praktik.

Foto: BMF

– Vi lærer også noget. Når vi har pause, spørger vi ham jo lidt. Og så fortæller han. Det er nogle barske historier, der gør indtryk og er med til at nedbryde fordomme om flygtninge.

Mellem to verdener

For Jonathan Sourie har mødet med hverdagen i en dansk folkekirke været lærerigt.

– Folk er meget søde og omsorgsfulde. Da jeg kom, kendte jeg ikke noget til arbejdet på en kirkegård. Siden har jeg lært en masse og opdaget, at det er noget, jeg kan. Arbejdet giver mig også mulighed for at være sammen med danskere og har givet mig et bredere perspektiv på livet, siger han.

– Jeg har altid været vant til at klare mig selv. Men i Danmark tillader systemet ikke, at jeg arbejder, når jeg er asylansøger. Derfor vil jeg gerne hjælpe, hvor jeg kan.

Han fortæller, at han i kirken møder stor forståelse for det psykiske pres, han har levet under i snart 19 måneder som asylansøger.

– De gør alt for at støtte mig. I december fik jeg afslag på asyl. Nu

venter jeg på, at min sag behandles i Flygtningesnævnet. Hvis jeg får afslag igen, skal jeg rejse. Det vil blive meget svært at vende tilbage til mit land. Jeg rejste, fordi jeg havde problemer. Siden har jeg også forandret mig meget. Jeg er blevet meget dansk. I dag er jeg en person et sted mellem to vidt forskellige verdener.

– Jeg har det bedst, når jeg har travlt. Om natten har jeg svært ved at sove. Til daglig føles det, som om jeg er en del af det danske samfund. Men når jeg er alene og husker, at jeg ikke har opholdstilladelse, kommer alle tankerne.

BMF

www.tvaerkulturelt-center.dk

FRA INDVANDRERE TIL MEDVANDRERE

Tværkulturelt Center giver stemme til det nye Danmark og bringer mennesker sammen på tværs

■ KREATIV INTEGRATION PÅ KRISTNE VÆRDIER

■ KONFERENCER OG INSPIRATIONS-DAGE

■ MIGRANTÅBNE FOLKEKIRKER

■ INTERNATIONALE GUDSTJENESTER

■ OVERSIGT OVER MIGRANTMENIGHEDER

■ FOREDRAG, KUNST OG MUSIK

■ PUBLIKATIONER OG MATERIALER

■ MIDDAGE PÅ TVÆRS

■ VENSKABSFAMILIER

■ BIBLER PÅ MANGE SPROG

■ TRO, EKSIL OG EKSISTENS

Danmarks største interview-samling med nydanskere om liv og tro

■ TVÆRKULTURELLE SOMMERLEJRE

■ TAL OG FAKTA OM MIGRANTER

■ IDÈBANK – OG MEGET MERE

Tværkulturelt Centers arbejde er kun muligt med økonomisk støtte fra enkeltpersoner, menigheder og organisationer m.fl., da offentlige tilskud er reduceret.

STØT TVÆRKULTURELT CENTER
Giv en gave • Bliv fast bidragsyder

Centret er godkendt til at modtage fradragsberettigede gaver efter Ligningsloven § 8A og § 12.

Besøg Tværkulturelt Centers nye hjemmeside

– og få overblik over det tværkulturelle Danmark og kirkens integrationsarbejde

LANDSDÆKKENDE NETVÆRK af 168 sogne, mødesteder, kirkelige organisationer og migrantmenigheder m.fl.

På flugt i 14 år

Irregulære migranter: Eritreansk families lange rejse

Gardinerne er trukket for vinduet i den lille stue. I rummet ved siden af sover parrets 17 måneder gamle datter Nohamen. Udenfor høres vindens sagte susen i fyrretræerne.

Samson Mulugeta trækker stolen nærmere. Den 31-årige eritreaner kan ikke skjule trætheden. Mange års flugt, usikkerhed og konstant stress har sat deres spor i krop og sjæl.

– Jeg har ikke haft et godt liv. Jeg har ikke lyst til at huske. Vi var illegale i 14 år. Det er som at dø en lille smule hver dag. I dag kender vi stadig ikke fremtiden, siger Samson, der længes efter at fylde de lange dage med noget meningsfuldt.

– Jeg er vant til at arbejde med alt muligt. Når jeg arbejder, har jeg ikke tid til at tænke så meget. Det er bedst sådan, siger han.

Deporteret

Den eritreanske familie har været på flugt siden 1998, da Etiopien erklærede krig mod nabolandet Eritrea. Begge er født og opvokset i Etiopien. Fra 1951 frem til selvstændigheden i 1993 var Eritrea en del af Etiopien, og mange eritreanske familier etablerede sig i hovedstaden Addis Abeba, hvor der var bedre jobmuligheder. Men da krigen brød ud, blev mange frtaget deres job og fik deres ejendele konfiskeret. På få måneder blev over 50.000 eritreanere deporteret til Eritrea. Blandt dem var Selamawit Tekies familie.

– Før krigen havde vi et godt liv og levede som etiopiere. Min far var chauffør, og min mor passede os fire børn. Om søndagen gik vi i den ortodokse kirke. Som barn holdt jeg meget af at komme i kirken. Hjemme lærte mine forældre mig at bede til Gud, fortæller Selamawit.

– Da krigen brød ud, gik jeg i gymnasiet. Min far og jeg blev deporteret til Eritrea. Alt var kaos. Der skete mange ting. Efter tre måneder kom jeg over grænsen til Sudan. Siden har jeg ikke haft kontakt med min familie.

Mødtes i Sudan

I Sudan fik Selamawit arbejde som hushjælp. Her mødte hun Samson. Inden krigen havde hans far været en driftig eritreansk forretningsmand i Addis. Da krigen kom, var velhavende familier blandt de første, der blev deporteret. I Eritrea blev de hjemvendte tvangsdokumenteret til hæren, men Samson ville ikke kæmpe mod det land, hvor han var født og opvokset. Som mange unge eritreanere flygtede han til Sudan.

– Krigen vendte op og ned på alt. I Sudan var jeg for første gang i mit liv helt alene. Jeg var 17 år og boede på gaden i Khartoum. Efterhånden lærte jeg, hvordan man overlever. I Sudan er det meget varmt. Folk lever og spiser udenfor og hjælper hinanden, når nogen er sulten. Jeg fik forskellige småjobs. Så mødte jeg Selamawit. Vi blev gode venner. Hun havde et lille job og hjalp mig. Hun er klog og stærk og har et smukt hjerte, siger han med et smil og et varmt glimt i de mørke øjne.

Til Tyrkiet

I Sudan fortsatte antallet af eritreanske flygtninge med at vokse, og hverdagen blev stadig mere usikker. Efter otte år lykkedes det Samson at komme til Tyrkiet.

– Mange tror, at flygtninge rejser direkte fra hjemlandet til det land, hvor de søger asyl. Men sådan er det ikke, når man hverken har penge eller papirer. Det er helt anderledes. Jeg kan ikke forklare, siger Selamawit, der selv kom til Tyrkiet via Libanon.

Det blev til flere års illegalt ophold i Tyrkiet, hvor Samson blandt andet arbejdede i vaskeriet på et stort hotel, inden det lykkedes parret at komme videre til Grækenland.

Solen bager fra en skyfri himmel, da Samson Mulugeta byder indenfor i det grønne familiehus på Brovst Asylcenter i Vendsyssel, der i snart to måneder har været den eritreanske families hjem. Centret ligger naturskønt få kilometer fra klitter og Vesterhav, men trods sandjord og fyrretræer er de lave træhuse ikke en ferieby. For de 500 beboere er livet sat på standstill, mens de danske myndigheder afgør deres fremtid. Nogle har ventet i flere år. Andre, som Samson og hans kone Selamawit Tekie, er kommet for nylig.

– Vi prøvede mange gange. Hver gang betalte vi mange penge. Vi sejlede i små overfyldte både. Mænd, kvinder og børn. Det var meget farligt. En gang sank båden. Der var høje bølger. Mange druknede. Vi så mange dårlige ting. Men vi var nødt til at prøve igen. Ligesom alle de andre.

Kirker hjælp

I Grækenland blev Samson og Selamawit registreret af politiet. Men selv om de var kommet til et EU-land, fik de ikke mulighed for at søge asyl.

– Politiet tog vores fingeraftryk og gav os et papir, hvor der stod, at vi skulle rejse inden en måned. Men vi havde ingen penge. Vi var i Grækenland illegalt i flere år. I den tid havde vi mange problemer. Vi fik ingen hjælp fra myndighederne. Heldigvis var der kirker og enkeltpersoner, der hjalp os og gav os brød og tøj. I Athen fandt vi en etiopisk-eritreansk kirke, hvor alle delte, hvad de havde, fortæller Samson.

I februar 2011 kom datteren Nohamen til verden på den græske ø Koos. Selamawit fortæller:

– En kirke hjalp os. Vi sov i en kælder. Der var meget fugtigt, men det var bedre end gaden. Jeg fik lov at føde på et hospital, selv om vi ikke havde papirer. Vores datter er født to måneder for tidligt. Men efter fødslen kunne de ikke hjælpe mere.

I fængsel i Danmark

Fra Grækenland forsøgte Samson at komme videre til et europæisk land. Første forsøg endte i Norge, men Norge sendte ham tilbage til Grækenland, der ifølge Dublinforordningen var første asylsøgende. Da datteren var syv måneder gammel, lykkedes det Selamawit at komme til Norge, men da Samson ville følge efter, blev han tilbageholdt ved den danske grænse. De næste to måneder til-

bragte han i den lukkede fængselsafdeling i Sandholmløjren i Nordsjælland.

– Jeg har set mange fængsler. I et fængsel ved man ikke, hvad der sker i morgen. Jeg vidste ikke, om jeg nogen sinde ville se min kone og min datter igen. I fængslet fik vi besøg af en dansk præst, der samlede os til bibelundervisning. Præsten bad for os i små grupper og sagde, at vi skulle stole på Gud. Vi sang også kristne sange. Bagefter kom nogle unge danskere

med te og kaffe og kage. Det var som at få livet igen. Jeg fik nyt håb, fortæller Samson, der i marts blev overført til den åbne afdeling i Sandholmløjren, hvor han fik lov at søge asyl. En måned senere kom Selamawit til Danmark fra Norge sammen med datteren, der ikke havde set sin far i seks måneder.

– Vi havde meget brug for at være sammen som familie, så jeg rejste, selv om jeg ikke havde papirer. Jeg var meget bange for, at Danmark ville sende mig tilbage til Norge, fortæller Selamawit, der græd af glæde, da familien efter et par måneder fik at vide, at Danmark ville behandle deres ansøgning om asyl – og at de kunne blive sammen i ventetiden.

Gud var med os

I Sandholmløjren så Selamawit en plakat for en gudstjeneste på engelsk i Haraldskirken i Søborg, hvor kirken sendte en kirkebil.

– Det var første gang, vi var i kirke i Danmark. Det var så godt. I kirken kunne vi tale med Gud. Vi glædede os til næste gang. Men så blev vi flyttet til Brovst. Vi håber, at vi snart kan komme i kirke igen heroppe, siger hun.

Under den lange flugt har den kristne tro været den eritreanske families faste holdepunkt.

– Jeg har gået i kirke, fra jeg var helt lille. Når alt var mørkt i mit liv, har jeg råbt til Gud. Gud er der for os hver dag. Han var med os hele vejen til Europa over havet. Jeg takker Gud for hver dag, siger Samson. Selamawit supplerer:

– Når man tror på Gud, er der altid håb. Vi har lært at acceptere vores liv og være stærke. Men vores datter skal ikke leve det liv, vi har levet. Vi beder hver dag om, at vi må få en fremtid sammen, og at Danmark vil acceptere os.

BMF

Foto: BMF

”Vores datter skal ikke leve det liv, vi har levet,” siger Samson Mulugeta og Selamawit Tekie, der i 14 år levede uden papirer.

Frivilligt abonnement

I dette nummer af *Nyt på tværs* er indlagt et girokort. *Nyt på tværs* er fortsat gratis, men hvis nogle af vore læsere har lyst til at betale et frivilligt abonnement på 100 kr., er ethvert bidrag med til at bære Centrets arbejde.

Merci • Obrigado • Shukran • Hjertelig tak!

Giro 7707231 - Netbank 9541 7707231

Fra Burma til Bramming

Burmesisk præst er tidligere buddhist og animist

Til daglig bor Ail Moses Nyein Chan (kaldet Moses) i Varde, hvor han om få uger afslutter sprogskolen. Derefter håber han at få arbejde i et bilcenter, hvor han har været i praktik.

– Jeg har brug for et arbejde, hvor jeg har fri i weekenden, så jeg kan holde gudstjeneste i vores menighed i Bramming, forklarer han.

Den 37-årige burmeser kom til Danmark som FN-kvoteflygtning for to år siden sammen med sin kone Olivia, der er sygeplejerske, og datteren Joanna Kyi (9). Familien blev for nylig forøget med sønnen Samuel Ail. Derfor er resten af familien ikke med denne weekend i Odense, hvor medlemmer af de i alt tre menigheder i Myanmar Christian Fellowship i Danmark er samlet til fællesmøde.

Frygt for det ukendte

At Moses en dag skulle blive præst havde vel ingen forestillet sig, da han blev født i 1975 i en bjerglandsby i delstaten Wa i det nordøstlige Myanmar (Burma) nær grænsen til Kina og Thailand. Moren var buddhist og faren animist. Familien dyrkede ris, grøntsager og søde kartofler og havde et mindre husdyrhold. Religion var en integreret del af hverdagen.

– De fleste i landsbyen var animister ligesom min far. Jeg voksede op i en atmosfære af frygt for det ukendte. Vi var bange for mørket, for skoven og for de store træer. Man skulle sikre sig gudernes og åndernes beskyttelse. Vi så mange uforklarlige ting. Åndeveden var en virkelighed, der både kunne forstyrre helt dagligdags ting som madlavning og forårsage uforklarlige dødsfald. Vi forsøgte at formilde ånderne med ofringer og religiøse ceremonier. Jeg hjalp ofte min far, og min mor tog os børn med i templet, fortæller Moses.

Røg heroin

I Sydøstasien har man i århundreder dyrket opiumsvalmuer, der traditionelt blev brugt som medicin såvel som rusmiddel. Wa-provinsen i Myanmar er et af de områder, hvor opiumsdyrkning stadig er en betydelig indtægtskilde for lokale landmænd. Den illegale opium bruges først og fremmest som råmateriale for heroinproduktion – både til landets egen befolkning og til det voksende internationale marked. Som mange unge burmesere begyndte Moses tidligt at ryge heroin, og med årene udviklede det sig til et omfattende misbrug.

– Vi var mange unge, der levede et meget dårligt liv med heroin, alkohol og rå vold. Jeg så mange af mine jævnaldrende dø på grund af misbrug eller HIV, fortæller han.

Film om Jesus

Da Moses var barn, var der kun få kristne i området.

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Tolkning til farsi

Folkekirkens Migrantarbejde

Vi hjælper, rådgiver og bygger en økumenisk bro mellem Folkekirken og migrantmenighederne i Danmark.

FÆLLESSKAB – MISSION – SAMMENFLETNING

www.folkekirkensmigrantarbejde.dk

Som 17-årig blev Ail Moses Nyein Chan overbevist om, at kristendommens Gud er stærkere end de guder og ånder, alle i landsbyen frygtede. Han brød radikalt med ungdomsårenes alkohol- og heroinmisbrug, færdiggjorde skolen og begyndte at læse teologi. I dag er den tidligere buddhist og animist præst i den burmesiske menighed Myanmar Christian Fellowship i Bramming, hvor 25-30 burmesiske kvoteflygtninge holder gudstjeneste i KFUMs lokaler.

– Da jeg var 17 år, kom nogle kristne til vores landsby og viste en film om Jesus. Vi så, hvordan Jesus opvakte døde mennesker og uddrev onde ånder. Det hører man ikke om i andre religioner. Jeg blev meget grebet af filmen. Jeg blev overbevist om, at kristendommen er sand, og besluttede, at jeg ville følge denne Jesus, fortæller Moses, der var den første i sin familie, der blev kristen.

I begyndelsen var forældrene ikke glade for sønnens beslutning. Men efterhånden kunne de se, at den nye religion havde en positiv indvirkning på sønnens liv.

– Da jeg tog imod Jesus, holdt jeg op med at ryge heroin og drikke alkohol. Gud gav mig styrke. Jeg fortalte mine forældre, at Jesus er stærkere end vores guder og ånder. At det var sandt, kunne de se i mit liv. Jeg kom med i en lille menighed, der mødtes på skift i hjemmene. Hvis man havde et godt forhold til naboerne, fortalte de ikke noget til myndighederne.

Da Moses var færdig med skolen, sendte kirken ham til en anden by, hvor han blev uddannet til evangelist.

– Vi gik fra hus til hus i et område, hvor der boede 3-4.000 familier, fortæller Moses, der siden fik mulighed for at læse teologi ved Zomi Theological College i delstaten Chin, hvor hovedparten af befolkningen er kristen. I 2002 afsluttede han en bachelorgrad.

Til Malaysia

Året efter blev Moses sendt til Malaysia. Her fik han arbejde på en skofabrik, så han kunne forsørge sin kone og parrets lille datter, der stadig var i Myanmar. Sideløbende grundlagde han en burmesisk eksilmenighed i hovedstaden Kuala Lumpur.

– I begyndelsen var vi to-tre kristne, der mødtes for at bede sammen. Siden startede vi et sprogcenter, hvor vi tilbød engelskundervisning og samtidig fortalte om vores kristne tro. Mange af dem, der kom, var buddhister. Efterhånden begyndte vi at holde gudstjenester, fortæller han.

I 2007 vendte Moses tilbage til Myanmar. Tidligere var familiens landsby blevet overtaget af hæren og omdannet til militær træningslejr. Landsbyens kirke var revet ned, og i stedet var der opstillet en buddhistisk pagode.

– Alle i landsbyen mistede deres hjem og jord og måtte starte forfra et nyt sted. I Myanmar kan man ikke sige nej. Vi er opdraget med, at regeringen og hæren altid gør det rigtige. Hvis man protesterer, kan man komme i fængsel eller blive skudt på stedet.

Opholdet i Myanmar blev dog kun kortvarigt. Samme år måtte Moses tage familien med tilbage til Malaysia på grund af politisk uro.

– I Malaysia arbejdede vi på en fabrik, hvor vi fik lov at bo i et lille rum, mens vi søgte om at blive registreret som flygtninge hos UNHCR. Vi startede også en lille eksilmenighed – Myanmar Community Center, fortæller Moses, der to år senere blev tilbudt genbosætning i Danmark.

– Danmark var et helt ukendt land for os. Vi vidste kun, at Danmark vandt EM i fodbold i 1992! Vi kom fra 40 graders varme i Malaysia og frøs. Men vi er meget taknemmelige. Danmark er et sikkert land, hvor vi ikke behøver at være bange for politiet og hæren. Her er demokrati, lov og orden. Og kristne kan samles frit og fortælle andre om deres tro.

Præst i Bramming

Da det blev kendt, at en burmesisk præst fra Malaysia var kommet til Varde, blev Moses kontaktet af den burmesiske menighed i Bramming, der havde eksisteret i nogle år, men uden egen præst.

– Menigheden spurgte, om jeg ville være deres præst. I dag er vi 10 familier, der mødes til gudstjeneste hver anden eller tredje uge, hvor jeg prædiker. Bagefter spiser vi burmesisk mad. Vores gudstjeneste er mere livlig end i en dansk kirke. Vi synger meget og har god tid til vidnesbyrd og bøn. En menighed skal

"Som burmesere har vi brug for at høre om Gud på vores eget sprog," siger Ail Moses Nyein Chan.

Foto: BMF

ikke være tilskuere. Hos os er alle aktive.

– Som burmesere har vi brug for at høre om Gud og bede sammen på vores eget sprog. Vi ønsker også at dele vores tro med burmesere, der ikke er kristne. Det er ikke let for burmesere at forstå evangeliet i en dansk kirke. Hos os kan de forstå. Samtidig støtter vi missionsarbejde i Myanmar – både med penge og forbøn.

Han er klar over, at det er vigtigt at prioritere menighedens børn, hvoraf mange er født i Danmark.

– Vi fortæller historier fra Bibelen og viser film. Men jeg laver også selv historier, der relaterer til børnenes liv. De skal vide, hvor stor Gud er, og at han er den samme i dag som dengang i de bibelske fortællinger. I Danmark har vores børn alle muligheder. Vi håber, de vil få en god uddannelse. Men det vigtigste er, at de lærer at leve med Gud. Alt andet forsvinder en dag.

Fremtiden

Som mange burmesere har Moses ikke opgivet håbet om en dag at vende tilbage til Myanmar.

– Hvis den politiske situation bliver bedre, vil jeg gerne tilbage. Men vi lægger fremtiden i Guds hænder. Lige nu vil Gud, at vi skal være i Danmark.

– Vi siger mange tak til Danmark og de danske kirker, der har åbnet døren for os. I Malaysia så vi, hvordan kirker, der tog imod migranter, blev velsignet. Vi beder om, at Gud vil velsigne kirken i Danmark. BMF

Jeg har fået en stor chance

Fra Afrikas flygtningelejre til Sædding Efterskole

Alice Nyiranome er født i en lille by i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo. Hun var syv år, da familien – forældre og fem børn – første gang måtte flygte under den langstrakte borgerkrig mellem regeringsstyrker og oprørsbevægelser, der anslås at have kostet over 2,5 millioner mennesker livet og regnes for en af Afrikas blodigste.

– Jeg kan godt huske vores hus. Vi havde en ko, som min far passede. Min bedstefar boede i nabo-huset. Den dag soldaterne kom, var min storesøster og jeg gået ud for at hente vand. Der var ret langt. På vej tilbage var jeg sammen med en veninde. Soldaterne tog os og tvang os til at vise dem vores hus. Sammen med en masse andre fra byen blev vi låst inde i kirken, der var meget stor. Min far og storesøster var ikke sammen med os. Om natten var der nogen, der fik døren op. Vi løb alle sammen ud i mørket mellem træerne. Vi gik i tre dage – bare gik og gik. Vi fik ingen mad. Der var en masse mennesker. Nogle kunne ikke gå og døde på vejen. Min mor bar min lillesøster og lillebror. Jeg holdt min storebror i hånden. Jeg var meget bange.

– De kom om natten med geværer og machetter. Vi gemte os hos naboen. Soldaterne fandt os, men vi fik lov at løbe – jeg ved ikke hvorfor. Vi gemte os mellem træerne. Min bedste veninde døde. Da vi ville løbe videre, skød de hende. Om morgenen var der døde mennesker overalt. Jeg kunne ikke finde min far og mor. Jeg ledte hele dagen. Først om aftenen fandt vi hinanden igen. Pludselig hørte jeg min fars stemme. Vi fandt også min mor og mine søskende. Vi var meget heldige.

Krigsbarn

Den 17-årige efterskoleelev sidder i stuen i familiens lejlighed i Skjern en varm sommerdag og fortæller om de efterfølgende år i flygtningelejre i Congo, Burundi og Rwanda. Stemmen er rolig. Hun taler lavmælt. Enkelte gange kniber det med at finde danske ord, der blot tilnærmelsesvis kan rumme et afrikansk krigsbarns virkelighed. Hun finder klip fra YouTube, og hendes far supplerer med datoer og årstal. Man mærker, at fortiden ikke er tabu i Alice's familie.

– Somme tider sidder vi sammen herhjemme og fortæller og husker. Selv om vi skal videre med vores liv, er det vigtigt ikke at glemme vores historie, forklarer Alice.

Familien er congolesiske tutsier (munyamurenge/banyamurenge) – en folkegruppe, der indvandrede fra Rwanda i det 19. århundrede. Siden 1990'erne har krige og konflikter i regionen ført til omfattende overgreb mod blandt andet tutsier, der i mange tilfælde er blevet fordrevet fra deres landsbyer.

Internt fordrevne

Den kaotiske flugt fra landsbyen dengang for snart ti år siden endte på vestbredden af Tanganyikasøen. Herfra kom flygtningene videre med båd til en større by, hvor de blev samlet i en lejr for internt fordrevne. Fælles for dem alle var, at de havde mistet alt – huse, jord og ejendele. I lejren begyndte livet forfra for Alice's familie. Men efter nogle år brød krigen ud igen.

– Jeg var i skole. Vi kunne høre, at de skød. Det var ret normalt i vores område. Men den dag sagde vores lærer, at vi skulle gå hjem og gemme os. Der var krig. De ville skyde os. Vi flygtede sammen med andre familier i en stor bil. Der var soldater på vejene. De stoppede os, slog os og tog vores ting. Men vi vidste, at hvis vi ikke fortsatte, ville vi dø.

Overlevede massakre

Det lykkedes familien at nå frem til flygtningelejren Gatumba i nabolandet Burundi. Men lejren skulle vise sig at være alt andet end sikker. I august 2004 blev Gatumbelejren angrebet af bevæbnede mænd, der på få timer myrdede over 150 etniske tutsier – flest kvinder og børn. Angrebet blev efterfølgende fordømt af FN.

Foto: BMF

Alice Nyiranome ved, at hun har været heldig. For snart tre år siden blev hendes familie genbosat i Danmark fra en flygtningelejr i Rwanda, hvor de havde boet siden 2006. Men familiens flugthistorie startede mange år tidligere, da hun var en lille pige, og bevæbnede soldater trængte ind i den landsby i DR Congo, hvor familien havde boet i flere generationer. I dag går Alice i 10. klasse på Sædding Efterskole i Vestjylland, taler flydende dansk og har genvundet troen på, at fremtiden vil hende noget godt.

– De kom om natten med geværer og machetter. Vi gemte os hos naboen. Soldaterne fandt os, men vi fik lov at løbe – jeg ved ikke hvorfor. Vi gemte os mellem træerne. Min bedste veninde døde. Da vi ville løbe videre, skød de hende. Om morgenen var der døde mennesker overalt. Jeg kunne ikke finde min far og mor. Jeg ledte hele dagen. Først om aftenen fandt vi hinanden igen. Pludselig hørte jeg min fars stemme. Vi fandt også min mor og mine søskende. Vi var meget heldige.

Senere kom familien videre til Nyabihekelejren i Rwanda nordøst for hovedstaden Kigali. Lejren blev oprettet i 2005 på initiativ af den rwandesiske regering og huser i dag 15.000 congolesiske flygtninge. Her boede familien de næste år.

– Vores hus var meget lille. UNHCR gav os majs, bønner og nogle gange ris. Vi fik ikke ret meget. Hver dag skulle vi hente vand og brænde. Min far arbejdede som præst i en stor kirke i lejren, og min mor tjente lidt ved at lave mad. Det kostede mange penge for os børn at gå i skole. Heldigvis var der nogen, der hjalp os.

Til Danmark

I 2009 blev familien gennem UNHCR udvalgt til genbosættelse i Danmark. Alice husker tydeligt den dag, da hendes far kom hen på skolen og fortalte, at de skulle rejse til Danmark.

– Det var første gang, jeg hørte om Danmark. Min veninde og jeg fandt Danmark på et kort. Det var så lille! Jeg var både meget glad og meget ked af at sige farvel til min veninde. Hun har et rigtig svært liv, fortæller Alice, der knap to uger senere landede i Billund sammen med 140 andre afrikanske kvoteflygtninge. Herfra blev familien kørt til Skjern, hvor en treværelses lejlighed i udgangen af byen ventede på dem.

– Det første, min far gjorde den aften, var at sige tak til Gud og bede ham velsigne vores nye hjem. Vi kunne næsten ikke tro, at lejligheden var til os. Her var vand, bad, toilet og køkken. Sådan er det ikke i en flygtningelejr. Gud havde hørt vores bøn og givet os et nyt liv. Min far siger altid, at vi skal være gode ved hinanden og hjælpe hinanden. Jeg har også lært, at det er vigtigt at kunne lide andre mennesker, selv om man ikke kender dem. Så bliver der ikke så let krig.

Efterskole

Trods en skolegang, der gentagne gange blev afbrudt, har Alice i dag afsluttet 9. klasse på Sædding Efterskole og fortsætter i 10. klasse.

– Jeg er rigtig glad for efterskolen. Det har hjulpet mig med at finde ud af, hvordan man lever i Danmark. Da jeg gik på sprogskole, snakkede jeg ikke med danskere. Nu bor jeg sammen med danskere og har mange danske veninder. På skolen hjælper lærerne mig meget, så jeg kan blive dygtig til dansk. Og mine veninder hjælper mig med mobiltelefon og FaceBook, fortæller hun med et smil. Hun indrømmer, at den første tid var svær.

– Jeg vidste ikke, hvordan danske unge er sammen, og hvad de snakker om. Jeg var meget genert og bange for at sige noget, fordi jeg ikke forstod alt. Men de andre elever var rigtig søde til at forklare og sagde, at jeg bare skulle spørge. Efter to måneder gik det meget bedre. Det er også rigtig godt, at vi kan snakke om Gud på skolen og læse i Bibelen sammen på hver vores sprog. Og fodbold, håndbold og volleyball er danskere og afrikanere fælles om!

Giver ikke op

Selv om der en dag bliver fred i Congo, tror Alice ikke, at hun vil tilbage.

– Jeg savner mine veninder og vil meget gerne på besøg, men jeg vil ikke bo der. Du ved aldrig, hvornår krigen kommer tilbage. Jeg har set nok krig. Det bedste ved Danmark er, at der ikke er

krig. Her kan jeg få en uddannelse og planlægge min fremtid. Jeg har fået en meget stor chance.

Hun drømmer om at tage en uddannelse som social- og sundhedshjælper eller måske pædagog.

– Jeg har været i praktik på et plejehjem og kan godt lide at hjælpe mennesker. I Afrika er der mange gamle, der har det svært, fordi de ikke har nogen til at passe dem og lave mad til dem. Vi har ikke plejehjem i Afrika, men jeg synes det er en rigtig god idé.

– I Danmark har de unge alt – mobiltelefon og computer. Sådan er det ikke i Afrika. Men det betyder ikke, at alt er dårligt i Afrika. Jeg er glad for at være afrikaner. Der er rigtig mange søde og glade mennesker i Afrika. Som afrikaner har jeg lært nogle andre ting end danske unge. Det vigtigste er at stole på Gud og ikke give op. Når jeg somme tider tænker, at det her kan jeg bare ikke, prøver jeg alligevel. Da der var krig, troede jeg somme tider, at Gud havde glemt mig. Men jeg har lært, at Gud er sammen med os hele livet. Vi er aldrig alene. Min far siger, at vi skal huske at sige tak hver dag og bede for dem i Afrika, der har det svært. BMF

"Som afrikaner har jeg lært nogle andre ting end danske unge," siger Alice Nyiranomev.

Foto: BMF

DEN GODE INTEGRATION

Multietnisk weekendkonference i Århus d. 2.-4. november

Oplæg - Seminarer - Erfaringsudveksling - Festgudstjeneste i Helligåndskirken

Hovedtalere: George Thomas, Emile Djongo og Clement Datchet m.fl.

Interview ved DR-journalist Anders Laugesen

Se program på www.tvaerkulturelt-center.dk

Sammen

Gudstjenester og mødesteder for flygtninge, indvandrere og danskere

Gudstjenester og messer

Amharisk København

Amharisk/tigrinya
Arabisk/assyrisk
Arabisk

Armensk

Assyrisk

Burmesisk
Burmesisk/Chin

Dansk

(da./eng.)

Engelsk

(eng./farsi)

Emmanuel Evangeliske Kirke, LM, Nansensgade, Daniel Larsen, tlf. 3116 4347 (B)
Etiopisk-ortodoks menighed, Matthæuskirken, Markus Mina Pedersen, tlf. 5190 0315
Mission for Nations Int. Ministry, Tewodros Cherenet, tlf. 2971 6944, tacedet@yahoo.com
Etiopisk-Ortodoks menighed, Helligåndskirken, Kidane Amare, tlf. 4299 1693
Etiopisk-Eritreansk menighed, Citykirken, Helen Kibreab, tlf. 6193 1133, helkib@yahoo.com (P)
Fountain of Life Ministries, pastor Romel Shaol Yokhena, tlf. 6047 1831 (P)
Arabisk menighed, Brønderslev Kirke, Tarek Freiwat, tlf. 2062 8175
Arabisk menighedsfællesskab, Vigerslev Kirke, Nabil Astafanos, tlf. 2993 4900, www.greater.love.dk
Den Koptisk-Ortodokse Kirke, Thordal, tlf. 3250 5582 / Samuels Kirke, A. Samir, tlf. 2765 8138
Verdens Lys, Margrethekirken, Elias Haddad, tlf. 2878 2202, www.aal-arabicchurch.dk
Sct. Andreas Kirke, Araxi Petersen, tlf. 4062 5654, eller Alex Ikilikian, tlf. 2851 6375
Odense Domkirke, Edward Hakhverdyan, tlf. 6610 1582
Vor Frue Kirke, Sarkis Melkonen (Uppsala), tlf. +0046 70 667 4882
Mar Mari's Assyriske Menighed, Helligåndskirken, pastor Albert Panimeen, tlf. 8696 9189
Østens Gamle Kirke, Gellerup Kirke, Steven Ishac Ashouti, tlf. 2841 3700
Chin Christian Bethel Fellowship, ChinChin Ren Tial Rhual Ngo, tlf. 7524 1507/2147 2089
International Baptist Kirke, Korsvejskirken, pastor Gilbert Rukundo, tlf. 6070 1240
Nordvanggård, Søster Neophita Marter, tlf. 4581 0096 (K)
The House United (multietnisk menighed), Aktivitetshuset, Poul Erik Gildhoff, tlf. 3211 2611/ 6011 5011
Folkekirken Tværkulturelle Samarbejde, Jesper Hougaard Larsen, tlf. 4352 0873 (F)
eller 2423 7446. *Gudstj. i Domkirken 1. og 3. lørdag i hver måned kl. 18 med fællesspisning*
Opstandelseskirken, Carsten Joh. Mörch, tlf. 2620 2624
God's Ambassadors (ghanesisk), Avedøre Kirke, Samuel Koli Adjei, tlf. 3188 5909
Skt. Nikolaj Kirke, Benny Blumensaat, tlf. 7512 1027 (K)
Vor Frue Kirke, pater Carroll Parker, tlf. 4494 7678 (K)
Church for all Nations, Apostolsk Kirke, Georg Bertelsen, tlf. 75618177, *søn. kl.10 (oversæt.)*
Int. City Baptist Church, Broholm Kirke, pastor Tony Acheampong, tlf. 4352 0840 (B)
Kolding Int. Church (KIC), Simon Peters Kirke, Michael Markussen, *Gudstj. 1. søn. i md. kl. 13*
Adventkirken, Lars Bo Sørensen, tlf. 4656 5102 (A)
Alive Bible Congregation, Kingos Kirke, Chris Akwasi Oduro, tlf. 3131 8805
Apostelkirken, indvandrerpræst Niels Nymann Eriksen, tlf. 2348 0481 (F) *(oversættelse)*
Bethel Missionary Baptist Church, Købnerkirken, pastor Gerry O. Calba, tlf. 3255 8926 (B)
Christ Apostolic Church, pastor Samuel Babatunde Akinremi, til. 3125 7561
Christian Center, Pinsekirken, pastor Javan Junior, tlf. 4010 9051 (P)
Christian Love Fellowship, Hendriksholm Kirke, pastor Kats Kato Yusuf, tlf. 2847 5646
Church on the Rock, Timotheuskirken, James og Miriam Lubega, tlf. 2636 8134/2735 9202
Come all ye Church, Bethesda, Lyere Igbogbo, tlf. 4220 4600
Copenhagen Community Church, Nørre Farimagsgade 45, David Bjerre, tlf. 5155 5376
Copenhagen Miracle Center (ugandesisk), Bavnehøj Kirke, Daniel Musoke, 2713 9548
Filippinkens menighed, Kbh. Kristne Kulturcenter, Raymond Osias, tlf. 3531 0328 (P)
Garnisons Kirke, pastor Claus Oldenburg, tlf. 3391 2706, *int gudst. d. 7. okt. kl. 14.30*
Gospel Church International, Ansgars Kirke, Stan McCuien, tlf. 3322 6267
Great Commision Ministries International, Odumade Adebola Oluwatosin Enoch, Sindshvile
Haraldskirken, pastor Morten Miland, tlf. 2462 3969, *int. gudstj. d. 11. nov. kl. 14.30*
Helligåndskirken, natkirkepræst Mikkel Vale, tlf. 3051 9943 (F) *Int. evensong fredage kl. 19*
International Central Gospel Church, Akwasi Oppong Amoabeng, tlf. 7133 2096
International Church of Cph., Sct. Andreas Kirke, pastor Rentner, tlf. 3962 4785, *Sund. at 10.30*
International Christian Community, Fredens Kirke, Samuella Wu-Mettie, tlf. 2623 5211
International Harvest Christian Centre, pastor James Commey, tlf. 3262 9664
Jesus Center. Adeboye Olushola, tlf. 2834 4497
Jesus Is Lord Church, Allehelgens Kirke, Precy Soltes Ofori, tlf. 5037 2435, jildenmark@yahoo.com
Jerusalemskirken, Joshua Kyeremeh, tlf. 3332 9656 / 2647 2608 (M)
Kingos Kirke, Arne Kappelgaard, tlf. 3583 5126, *int. gudstj. d. 16. sept., d. 21. okt. og 18. nov.*
Kristuskirken, First International Baptist Church, pastor Niels Erik Nielsen, tlf. 3963 7222 (B)
Narrow Gate Church (tanzaniansk), Bethesda, Israels Plads, Felix Mgonja, tlf. 2685 5969
Nathanaels Kirke, Ellen Gylling, tlf. 3940 5004 / 8232 5527 (F)
Sakramentskirken, pater Carroll Parker, tlf. 3125 5996 (K)
Sankt Annæ Kirke, pater Joe Toms Jopsey, tlf. 3286 0729 (K)
St. Alban's Anglican Church, archdeacon Jonathan Lloyd, tlf. 3962 7736 – *Gudstj. kl. 10.30*
The Lord's Chosen Charis. Revival Mov., Apostelkirken, Frederic Nwobia, tlf. 3116 7781
Truth and Grace Ministry, Bethesda, Cyril David Amadi, tlf. 4231 2844
Victory House (nigeriansk), Bavnehøj Kirke, Ola Jones, tlf. 2098 5401
Yeshua Center International (YCIN), Patricia Latham, patricialatham@live.dk
Baptistkirken, Gunnar Larsson, tlf. 2729 4920 (B)
Skt. Knud Lavard Kirke, pater Allan G. Courteau, tlf. 4587 5688 (K)
Living Word Empowerment Center, Christianskirken, Richard Ssebuggawo, tlf. 4588 9695
KirkeCentret, pastor Jack W. Jensen, tlf. 3510 0494
Vejle Kristne Kirke (afrikansk menighed), Théoneste Habyarimana, tlf. 2784 5023
International menighed, Apostolsk Kirke, Martin Mutale, tlf. 2616 1439 / 3042 8476 (Ap)
International Christian Fellowship, Bethelkirken, Lee Hanson, tlf. 2622 2667 (B)
Sct. Mariæ Kirke, tlf. 9879 6349, pater Jude Kulas, tlf. 9879 6347 (K)
Christian International Fellowship, cif@valgmenighed.dk *Gudstj. 1. søndag i md. kl. 10.30*
Gellerup Kirke, tlf. 8625 1035 (F), *Int. gudstj. d. 9. sept., 7. okt., 28. okt. og 2. dec. kl. 10*
Mollevangskirken (Anglican), Jonathan LLOYD, tlf. 3962 7736
Vor Frue Kirke, pater Herbert Krawczyk, tlf. 8730 7042 (K)
Budolfi Kirke, Lars Brinth, tlf. 6083 3509. *International gudstj. hver anden søndag kl. 18*
Hans Tausens Kirke, pastor Heiner Erindi, tlf. 3322 5288 eller 2231 2766
Farsi Worship Fellowship, Apostelkirken, Peter Vandgaard, tlf. 6080 1651
Netværkskirken Metropol, Benjamin Sarkez, tlf. 3295 2353
Church of Love, Solvang Kirke/Bykirken, Massoud Fourouzandeh, tlf. 4053 2523 (P)
Church of Love, Ravnsbjergkirken, Houshang Samadi-Kosha, tlf. 2844 3005
Garnisons Kirke, Marja Silvonén-Hansen, tlf. 3811 5245 / 2759 1503 (L)
Eglise International du Saint-Esprit, Crepin Yapo, tlf. 7143 0286
Eglise Reformatte Baptiste, Sct. Johannesgade, Jonas Kouassi-Zessia, tlf. 2926 4791
Fransk Protestantsk Kirke, Miriam Scheel Larsen, tlf. 4588 3944
CIFMC CPM JCC, Vibevej 7C, 2400 NV, Jean Pierre og Vinnie Muganza, tlf. 5810 5021
Sakramentskirken, pastor Robert Culat, tlf. 2670 4676 (K)
Congoleisk menighed, Laurids, tlf. 4026 2133 (Ap.)
Living Water Church, IM Missionshus, Maronko Kagigi og Bienvenue, tlf. 6197 7119
Malta, Levi Joensen, tlf. 9894 4370, www.malta-hirtshals.dk
Samuels Kirke, sognepræst Bergur Jacobsen, tlf. 3879 6146 (F)
Kristnastova, Niels Pauli Nonstein, tlf. 3255 1809
Church of Pentecost, Birkholm Sognegård, William Osae, tlf. 2072 3463 (P)
Presbyteriansk menighed, Den Reformerte Kirke, Gothersgade
Græsk-ortodoks menighed, Metropol Pavlos (Stockholm), tlf. +46 8 64 62 421
Helligåndskirken, pastor Jens Kristian Kleist, tlf. 4593 6737 (F)
PERKI, Richard Simanjuntak, tlf. 2230 7235
Church of Pentecost, Aalborg, Århus: www.jonshus.dk
Jesu Hjerte Kirke, Michael Hornbech-Madsen, tlf. 3321 5934 (K)
Presbyteriansk menighed, Søborg, Aalborg, Århus (Skt. Nikolaj Kirke): Faris Toma Moshe, tlf. 6193 9093 (K)
Chinese Church in Cph., LM, Kirkegårdsvej 21, Dan og Peggy Ong, tlf. 5366 3288 / 6173 2766
Mødestedet, Vesterbro, tlf. 3321 2703, Nai Li He, tlf. 4353 5957
Zion Temple Celebration Center, Møthøj Kirken, Tea-Jeni Misago, tlf. 4593 9355 / 2698 4852
Bethel World Mission Church, Møthøj Kirke, Amon Nkusi Kijana, tlf. 2927 9099
Ark Church, Apostolsk Kirke, Janepher Umuranga, tlf. 4224 5283 / 4553 8808
Den Reformerte Kirke, pastor Dea Hwan Oh, tlf. 3251 1707

Kroatisk
Makedonsk
Malayalam
Norsk
Polsk

Rumænsk

Russisk
Rus./Kirkeslav./Da.

Kirkeslavonsk

Serbisk

Spansk/Portugisisk

Svensk
Swahili/Dansk

Swahili/Eng.
Tamilsk

Thai
Tysk

Ukrainsk
Urdu
Vietnamesisk

Bibelkredse m.m.

Engelsk

Færøsk

Middage på tværs

Ebeltoft
Esbjerg
Haderslev
Herning
Hillerød
Hirtshals
Hjørring
Holstebro

København

Rødovre
Silkeborg
Skjern
Tøftlund
Videbæk
Aalborg
Århus

Andre internationale mødesteder / Kirkeligt integrationsarbejde

Café Cadeau
Folkekirkens Migrantarbejde
Folkekirkens Tværkulturelle Center
Folkekirkens Tv. Samarb. (FTS)
Holstebrokirkernes Flygtningearbejde
Internationale Aftener
Internationalt Kristent Center (IKC)

Int. Students Christian Fellowship
Kalejdoskob
Kirkens Korshær
KIT
Kolding International Congregation (KIC)
Kulturcaféen
Kultur Event
Kvinder møder kvinder
Kvinder møder kvinder
Kvinder på tværs
Kvindeligt Voksenarbejde
Lørdage på tværs
Mødestedet Vesterbro
Mødested Amager
Sport på tværs

Kolding
København
Hellerup
København
København
Esbjerg (Haderslev, Sønderborg)
Helsingør (Herning, Horsens)
Nykøbing F.
Odense
Aalborg/Århus
København

Odense, Roskilde
Ordrup
Sønderborg
Århus
København
Hobro
København
København

Brønderslev
København
Odense
Silkeborg
København

Kbh./Fredericia
Århus
København
Løgstør
Skanderborg
Holstebro
Fredericia, Frederikshavn
Fredericia, Helsingør, Sønderborg, Vejle, Aabenraa, Aalborg, Århus: Pater Jude Kulas, tlf. 9879 6347 / 2088 5284 (K)
Fredericia
Grindsted
Herning
Herlev, Holbæk
Holstebro
Lemvig
Odense/Svendborg
Sønderborg
København
København

Sønderjylland
København/Vejle
København
Fyn/Jylland
Lyngby
Odense
Slagelse

København/Vejle
København
Fyn/Jylland
Lyngby
Odense
Slagelse

Sønderjylland

København/Vejle
København
Fyn/Jylland
Lyngby
Odense
Slagelse

København

Rødovre
Silkeborg
Skjern
Tøftlund
Videbæk
Aalborg
Århus

Frederiksberg
Odense/Fyns Stift
Ribe Stift
Odense
Holstebro
Gellerup
København
Århus
Cph., Århus, Aalb., Odense KFS, tlf. 3543 8282
København
København
København
København
Kolding
Brande
Haderslev
Esbjerg
Kbh.
Albertslund
Herning
Ølstykke
København
Amager
Skjern

Café og Drop in Center, tlf. 3326 2028, www.cafecadeau.dk
Sct. Hans Kirke, Massoud Fourouzandeh, tlf. 6612 4388/4053 2523
Stiftspræst Daniel Etrrup Larsen, tlf. 2757 4864
Jesper og Marianne Hougaard Larsen, tlf. 6312 0873 / 2423 7446
Sognemedhjælper Marianne Skjølstrup, tlf. 9742 2686
Sognemedhjælper Bit Boel Buhl, tlf. 8625 0800
Dansk- og eng. undervisning m.m., Anders Graversen, tlf. 3332 5939
Danskundervisning m.m., Peter Mikkelsen, tlf. 6178 9988
Frelsens Hær, Thorsgade 48A, Helle Fik, tlf. 3585 0087
Inger Marie Warncke, tlf. 3581 2880
Kirkernes Integrations Tjeneste, Hans Henrik Lund, tlf. 3284 6016
Tværkulturelt sognemedhj., Elizabeth Padillo Olesen, tlf. 2094 4849
Ellen Andersen, tlf. 9718 7132
KFUMs Soldaterhjem, Poul Erik Gildhoff, tlf. 3211 2611/ 6011 5011
Kvaglund Kirke, Elsebeth Fischer-Nielsen, tlf. 3054 1066
Bethlehemskirken, Jane Christiansen, tlf. 3535 0028
Opstandelseskirken, Rozina Ifri, tlf. 5035 4348
Anna Thise Pedersen, tlf. 9712 4137
Fælleskirken, tlf. 7026 5350 (M)
Thyra Smidt, tlf. 3321 2703
Ellen Gylling, tlf. 8232 5527, og Jens Lind Bonding, tlf. 2360 2557 (F)
Luthersk Mission, Enok Sørensen, tlf. 9735 0186

TIL KALENDEREN

Roundtable: Forsoning
Leassons from Sierra Leone
Frederiksberg
Onsdag d. 26. september kl. 18

Regnbuekonference
Vor Frue Kirke
Københavns Domkirke
Onsdag d. 12. sept. kl. 17

TemaAftener
Parseminar: Love and Culture
IKC, Bethesda, København
10. sept., 10. okt. og 28. nov. kl. 19

Efterårskonference
Den gode integration
Århus d. 2.-4. november

Forårskonference
og repræsentantskabsmøde
København d. 15.-16. marts 2013

Tværkulturelt Center · tlf. 3536 6535
www.tvaerkulturelt-center.dk

Bibelen på alverdens sprog

الكتاب المقدس في اللغة العالمية

The Bible in a thousand tongues

Bibelselskabets Boghandel

Frederiksborggade 50 | 1360 København K | Tlf. 33 93 77 44
boghandel@bibelselskabet.dk | www.bibelselskabet.dk

Fremmedsprogede bibellæseplaner
www.blr.dk

Meddelelser angående gudstjenester og arrangementer i december, januar og februar modtages senest 1. november.
Næste *Nyt på tværs* udkommer 1. december 2012

FESTKALENDER

1. sept.	Kirkeåret begynder	Ort. kristne
11. sept.	Nytår (<i>Julians kalender</i>)	Ort. kristne
17.-18. sept.	Jødisk nytår (<i>Rosh Hashanah</i>)	Jøder
19. sept.	Fest for guden Ganesh	Hinduer
26. sept.	Forsoningsdagen (<i>Yom Kippur</i>)	Jøder
30. sept.	Vietnamesisk børnefest (<i>månefest</i>)(<i>Trung Thu</i>)	Buddhister
1.-7. okt.	Løvhyttefesten (<i>Sukkot</i>)	Jøder
16.-23. okt.	9 afteners fest for gudinder (<i>Navaratri</i>)	Hinduer
25. okt.	Pilgrimsrejsen begynder (<i>Hajj</i>)	Muslimere
26.- 29. okt.	Eid al-Adha <i>Offerfesten til minde om Ibrahims lydighed</i>	Muslimere
4. nov./5. nov.	Alle Helgen/Alle Sjæle	Kristne
13. nov.	Lysfest (<i>Deepavali/Diwali</i>)	Hinduer
15. nov.	Julefasten begynder	Ort. kristne
15. nov.	Islamisk nytår (<i>Hijra</i>) (år 1434)	Muslimere
24. nov.	Martyrernes dag (<i>Ashura</i>)	Shiamuslimere
25. nov.	Jesus Kristus, universets konge (sidste søndag i kirkeåret)	Katol. og angl.

Indberetning af gavebeløb og CPR-nummer

Tværkulturelt Center skal indberette gavebeløb og CPR-nummer, hvis givener ønsker skattefradrag for beløbet. Oplys venligst CPR-nummer, når du giver en gave til Tværkulturelt Center.

Foto: BMF

Min første ferie

Iransk ingeniør deltog i tværkulturel kristen sommerlejr

“ Det var min første ferie i Danmark. Jeg kom hertil for 10 måneder siden fra Dubai for at blive familiesammenført med min mand. Mens jeg venter på svar på min ansøgning, går jeg til dansk på Internationalt Kristent Center i København. Her fortalte min lærer om en tværkulturel sommerlejr. Selv om jeg er muslim, besluttede jeg at tage med for at se, hvad det var, og hvordan kristne er sammen i Danmark. Som barn gik jeg i en kristen skole i Iran og havde mange kristne venner. Jeg vil gerne lære mere om mennesker og religion. Man kan godt studere kristendom uden at blive kristen.

Jeg kunne godt lide at være på lejren. Der var en god atmosfære. Lederne havde styr på det hele, og der var hele tiden mange aktiviteter for børn og voksne. Min søn legede rigtig godt med de andre børn. Jeg kunne se, at danskerne er gode mennesker. Som udlænding i Danmark er man meget alene, men på lejren var det let at få nye venner. Jeg følte mig tryk og har fået lyst til at lære flere danskere at kende. Maden var også rigtig god. Først tænkte jeg, at jeg måske ikke kunne spise maden som muslim, men det kunne jeg sagtens.

Hver dag fik vi undervisning af en præst. Bagefter talte vi sammen i grupper. I min gruppe talte vi meget om at være kristen og muslim. Vi sang også danske sange om Jesus. Jeg hørte flere ting, der var nye for mig. Der var både noget til min hjerne og mit hjerte.

Emila Ardestani, Charlottenlund

Folketkirkelige organisationer har i 20 år arrangeret tværkulturelle kristne sommerlejre i skolernes sommerferie. I år blev der afholdt tre lejre i henholdsvis Dronningelund, Hestlund og Hillerød med til sammen over 400 tilmeldte. Lejrene var arrangeret af Indre Mission og Luthersk Mission m.fl.

Gensyn i Jordan

”Til september rejser min kone og jeg til Jordan for at besøge min ældste søster, der netop har forladt Irak. Vi har ikke set hinanden, siden jeg forlod Irak i 1995. Vi er fem søskende, der i dag er spredt i fire lande. Min søster var alene tilbage i Irak. Den sidste tid i Bagdad var det meget svært for hende. Mange civile bliver stadig dræbt i Irak. Når man er næsten 80, forlader man ikke sit land, med mindre man har gode grunde. Vi kan bedre hjælpe min søster i Jordan, hvor vi også har andre familiemedlemmer.”

Adnan Dahan, tidl. konsulent i UNICEF (Irak)
Formand for Tværkulturelt Center

Studiestart

”I juni blev jeg færdig med sprogskolen i Haderslev, hvor jeg blev sendt hen, da jeg fik asyl for to år siden. Jeg har brugt sommerferien til at flytte fra Haderslev til København, hvor jeg har fået en ungdomsbolig. Til september starter jeg på Teknisk Skole i Ballerup. Jeg skal læse IT. Min forlovede bor på et asylcenter på Amager, så jeg ville meget gerne til København. Jeg glæder mig meget til at begynde at læse. Nu skal jeg bare finde en praktikplads til januar.”

Ermas Merhary, studerende,
Haderslev/Ballerup (Eritrea)

15 dage i New York

”Min datter og jeg har ofte været i Ghana sammen i sommerferien. Sidste gang var for et år siden til min mors begravelse. Hun blev 81. I december var jeg igen i Ghana til min fars begravelse. Så vi trængte til at gøre noget andet. Min søster arbejder for FN i New York og har tit sagt, at vi skulle komme og besøge hende. Så vi besluttede at tage af sted sammen med en veninde fra Esbjerg. Det gør det meget billigere at rejse, når man har familie i et andet land, som man kan bo hos. Det blev en rigtig stor oplevelse for min datter på 13 år. Heldigvis ville hun godt med os hjem igen!”

Gladys Bediako Bruun, pædagog, Esbjerg (Ghana)

Ferietid

Seks nydanskere fortæller om sommeren der gik

Børnelejr

”Jeg er ved at afslutte min turnus som læge og har kun haft en enkelt uges ferie. Den brugte jeg som leder på en lejr for 60 sårbare børn og unge - asylbørn, plejebørn, autister og børn med ADHD. Lejren var arrangeret af Ungdommens Røde Kors. I år havde vi cirkustema med fuldt program fra morgen til aften. For mig er det den bedste måde at holde ferie på. Man er aktiv hele tiden og får lov at være sammen med de her børn og give dem en god oplevelse. Andre år har jeg været i Indonesien for at besøge min familie. Jeg er født i Danmark, men mine forældres familie bor stadig i Indonesien.”

Lambang Arianto, læge, Valby (Indonesien)

Iransk sommerkonference

”Hvert år tager jeg med på vores iranske menigheds sommerstævne på Skamlings-bankens Efterskole. Det er noget, jeg har brug for personligt. Alt foregik på vores eget sprog, så det var let at forstå. I år var vi 140-150 iranere og afghanere fra Danmark, Sverige og Norge. Jeg hjalp med at lave kaffe og te om eftermiddagen og gik sikkerhedsvagt. Hver dag havde vi møder og seminarer med iranske præster fra USA og London. Jeg lærte mere om, hvordan jeg skal bede og vandre med Gud. Som mange iranere er jeg først blevet kristen som voksen. Og så spiste vi lækker iransk mad hver dag!”

Zinat Vahedi, pæd.medhjælper, Aalborg (Iran)

Nye venner

”Min mor og jeg skulle have været til USA for at besøge min mormor og moster. Min mormor er gammel og syg. Men vi kunne ikke få visum. I stedet blev vi inviteret til Sommersted på en kristen lejr – Familier på vej. Vi kendte ikke nogen, da vi kom, men jeg fik hurtigt nye venner. Resten af ugen så jeg næsten ikke mine forældre! Jeg var med i en teengruppe, hvor vi så film, legede forskellige lege og spillede bordtennis. Vi læste også i Bibelen og snakkede om, hvordan man beder til Gud. Det var rigtig sjovt og hyggeligt at være på lejr. Nu er jeg på facebook med mine nye venner.”

Meena Mansour, 14 år, Lyngby (Irak)

Intet menneske er illegalt, står der på et skilt i forkontoret. Fanny Dethloff er præst og flygtningekommissær i Nordelbische Kirche, der dækker Hamburg, Lübeck, Slesvig og Holsten. Hun er desuden formand for bestyrelsen for det økumeniske netværk Asyl in der Kirche, der består af lutherske og katolske menigheder samt frikirker. Netværket tilbyder kirkeasyl til afviste asylansøgere i sager, hvor det vurderes, at det ikke er sikkert for de pågældende at rejse hjem. Desuden er netværket engageret i fortalervirksomhed for flygtninge og papirløse migranter.

Intet menneske er illegalt

Tysk kirkenetværk taler afviste asylansøgere

På sit kontor i Hamburg fortæller Fanny Dethloff om baggrunden for det tyske initiativ.

– Når vi som kirke møder mennesker i nød, der behandles på en måde, som er i klar modstrid med vores kristne tro, kan vi ikke tavst se til. Det handler ikke om diakoni, men om menneskerettigheder. At tale de svagestes sag er en integreret del af kirkens tro og praksis. I asylansøgeren møder vi Jesus. Vi er her for at bevidne, hvad der foregår, og søge en løsning. Grundliggende handler det om, at en menighed stiller sig imellem asylansøgerne og myndighederne for at få en asylsag genoptaget og forhindre hjemsendelse. Hvor ellers kan afviste asylansøgere fortælle deres historie? Når jeg møder en flygtning, tænker jeg: Det kunne være mig. Som kirke er vi med til at give mennesker en stemme. Se – her er en historie. Her er et ansigt. Her er en sag. I flere tilfælde har vores arbejde også været med til at ændre lovgivningen.

Siden starten i 1983 har det tyske kirkenetværk vundet over 80 procent af de sager, man har taget op. Ifølge Fanny Dethloff er der tale om ca. 100 personer årligt fordelt på 20-30 enkeltsager. Alle havde fået afslag og stod til umiddelbar hjemsendelse.

– Det viser, at vores arbejde er nødvendigt. Disse

mennesker havde krav på beskyttelse ifølge tysk lovgivning men stod til udvisning. I bedste fald til en usikker fremtid. I værste fald til tortur og død.

Hun pointerer, at der først tilbydes kirkeasyl efter en grundig gennemgang af den enkelte sag.

– Der skal være grundlag for at søge sagen genoptaget, og vi skal være overbevist om, at asylansøgeren taler sandt. I praksis tilbyder en lokal menighed ophold i en kirke eller bolig tilknyttet kirken, mens der arbejdes på at få sagen genåbnet. Menigheden er vært og ansvarlig for det praktiske forløb med støtte fra netværket. Et kirkeasyl kan vare fra få uger/måneder til flere år.

Det er en del af det tyske koncept, at politi og myndigheder altid orienteres om kirkeasylet.

– Vi skjuler ikke mennesker. Når vi går ind i en sag, gør vi det i fuld åbenhed med det formål at finde en løsning. Men hvor sager kan klares uden for mediernes søgelys, er det klart at foretrække.

– Jo, der er tilfælde, hvor vi overtræder loven, når vi støtter mennesker, der opholder sig illegalt i vores land. Men hvad så? Vi er parate til at tage konsekvenserne. Den kristne kirke har en to tusind år lang tradition for at beskytte de svageste.

BMF

Læs mere: www.kirchenasyl.de

Munken på Kollegievej

Interview med rumænsk-ortodoks præst

– Du er født i Rumænien i kommunisttiden. Hvilken rolle spillede religion i dit hjem?

Mit første møde med Gud var gennem mennesker. Indtil jeg var syv år, opholdt jeg mig meget hos mine bedsteforældre, der boede på landet. Min farmor var medlem af kommunistpartiet. Dengang var det ikke velset, at partimedlemmer gik i kirke, men somme tider stod vi meget tidligt op og gik fire-fem timer til fods ud til et afsides kloster. Hele atmosfæren i klostret, de fromme munkes bønner og de mange ikoner gjorde et stort indtryk på mig. Her mødte jeg det hellige.

Derimod var min mormor og morfars meget religiøse og gik i kirke hver søndag. Selv om gudstjenesten var alt for lang for mig, kunne jeg godt lide at gå i kirke. Min mormor havde en ikon. For en lille dreng var ikonen

mystisk og meget betagende. Jeg følte en næsten magnetisk tiltrækning til mine bedsteforældres tro.

Min far er ikke særlig religiøs. Han voksede op under kommunisterne og er stadig overbevist om, at religion kun har til formål at kontrollere masserne. Min mor havde sin tro, men som embedsmand i et ministerium var kirkegang udelukket.

– Hvornår vidste du, at du ville være præst?

Da jeg var 14 år, foreslog min mor, at jeg begyndte på et teologisk gymnasium, der uddannede præster til den ortodokse kirke. Dengang var der stor mangel på præster ude i sognene. Som ung teenager havde jeg haft nogle gudløse år og lavet en masse ballade. Af en eller anden grund sagde jeg ja – hvorfor ikke? Når Gud kalder, er det svært at sige nej. Det var en kostskole med streng disciplin. Her fik jeg øjnene op for filosofi, kirkehistorie, litteratur, matematik og fysik og ikke mindst symfonisk musik. Jeg begyndte at forstå livet på en dybere måde og blev draget mod det kontemplative. For at være religiøs må man være anderledes. Noget skal opgives. Allerede dengang vidste jeg, at jeg ikke ønskede et almindeligt liv.

– Hvorfor valgte du at blive munk?

Jeg kunne have valgt en akademisk karriere og giftet mig med en sød pige! Men jeg har bevidst fravalgt noget for at få noget andet. Som 16-årig arbejdede jeg nogle måneder i et kloster, hvor jeg kom tæt på munkene. De var både muntre, kærlige og meget intellektuelle. Jeg talte meget med dem om Gud og filosofiske emner. Her opdagede jeg stilheden. Som 19-årig begyndte jeg at læse teologi, filosofi og psykologi ved universitet. Akademisk og socialt gik det godt, men jeg savnede åndelig dybde i mit liv. Efter eksamen fik jeg mulighed for at tage en mastergrad ved Lund Universitet i Sverige. I det meget sekulære akademiske miljø oplevede jeg en åndelig krise og blev for alvor klar over min egen sårbarhed. Først under et ophold på et kloster i Essex i England, hvor de 14 munke og 24 nonner alle havde mindst én phd, kom det hele tilbage. I stilheden kom bønner. Nu var jeg klar til at blive munk. Jeg blev munkeviet på et klo-

ster i Transsylvanien, hvor jeg også fandt den åndelige vejleder, jeg længe havde savnet. Samtidig blev jeg en del af et større fællesskab af ordensbrødre, der både er meget fromme, intellektuelle og reflekterende. En klar gevinst er også, at jeg som munk ikke skal opfinde min hverdag – blot finde min egen rytme.

Da Ieromonah Avraam Gînju blev indviet til munk for tre år siden, var det afslutningen på mange års åndelig søgen. Bag sig havde han ni års teologistudier samt en universitetsgrad i psykologi. I dag er den 28-årige rumæner, der er født i Botosani i Moldavien, præst for en ung og voksende rumænsk-ortodoks menighed i Sankt Andreas Kirke i Charlottenlund nord for København. Som bispesekretær for det rumænsk-ortodokse stift i Nordeuropa er han i daglig kontakt med biskoppen i Stockholm.

ster i Transsylvanien, hvor jeg også fandt den åndelige vejleder, jeg længe havde savnet. Samtidig blev jeg en del af et større fællesskab af ordensbrødre, der både er meget fromme, intellektuelle og reflekterende. En klar gevinst er også, at jeg som munk ikke skal opfinde min hverdag – blot finde min egen rytme.

– Hvad fik dig til Danmark?

Biskoppen sendte mig. Som munk bestemmer man ikke selv, hvor man vil bo. Det er en beslutning, jeg er dejligt fri for! Min opgave er først og fremmest at give herboende rumænere viden om kristendommen og deres rumænske identitet. Vi er alle vidner om Kristus inden for vores kultur. I Rumænien har vi haft kristendommen i 1700 år. Jeg forsøger at være et vidne om kristendommen i dens ældste form. Hvis rumænere skal møde Gud, er det gennem mennesker.

De fleste rumænere i Danmark er ikke vant til at gå i kirke. I menig-

heden er der mange unge familier og studerende. Jeg er selv meget interesseret i film, litteratur, poesi og filosofi. I kirken viser vi film for de unge og taler med dem om de budskaber, vi møder. Men alt det er kun periferien, der måske kan åbne døren ind til det egentlige – mødet med Kristus.

Jeg forsøger at give menigheden en dybere forståelse for gudstjenestens liturgiske og symbolske rigdom. Hos os varer en gudstjeneste fire timer. Det meste af tiden står menigheden op. Det har taget lidt tid for folk at vænne sig til.

– Hvordan reagerer danskerne, når de møder en ortodoks præst på gaden i sort præstedragt?

Nogle ser på mig og tænker: Hvad i alverden laver sådan en her?! Andre lader, som om jeg ikke eksisterer. Måske har de ikke lyst til at blive mindet om Gud. Måske repræsenterer jeg noget, de et eller andet sted selv savner. Nogle tror, jeg er jøde eller muslim.

– Har du kontakt med folkekirken?

Jeg var glad for at være med på en konference for migrantpræster i maj. Jeg hørte en masse gode ting. Især var det godt at møde de afrikanske præster og opleve deres spontane glæde i Gud. En god dialog forudsætter, at man har forskellig identitet og ved, hvem man selv er. Jeg håber på en god dialog med folkekirken. Som ortodokse rumænere vil vi gerne være mere synlige. Vi tror, at vores gamle kirketradition stadig kan bringe megen glæde og berigelse. **BMF**

”Jeg forsøger at være et vidne om kristendommen i dens ældste form,” siger Fader Avraam.

Foto: BMF

Tvær- KultuRElt

CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 C · 2100 Kbh. Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 9541 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood

Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup

Regnskabsfører: Ilse Due

Aidskonsulent: Ravi Chandran

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Dansk Ethiopier Mission

Indre Mission · Luthersk Mission

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brødremenighedens Danske Mission

Menigheder m.fl.: Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg
Apostelkirken, København • Avedøre Kirke • Bellahøj Kirke • Bethlehemskirken, København • Bistrup Kirke • Borris Kirke • Brovst Kirke
Brønderslev Kirke • Buddinge Kirke • Christians Kirke, Christianshavn
Christians Kirke, Århus • Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn • Eliaskirken, København • Emdrup Kirke, København • Emmauskirken, København • Enghave Kirke, København
Fakse Kirke • Fjølstervang Kirke • Fredens-Nazaret Sogn, København
Frederikssund Kirke • Garnisonskirken, København • Gellerup Kirke, Brabrand • Gl. Haderslev Kirke • Glostrup Sogn • Greve Sogn
Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev Domsogn • Hadsund Kirke
Hannerup Kirke, Fredericia • Haraldskirken, Gladsaxe • Harrikslev-Albæk-Støvring Sogn • Hasle Kirke, Århus • Haslev Kirke • Helligåndskirken, Århus • Helligåndskirken/Natkirken, Kbh. • Hemmet Kirke
Hendriksholm Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke
Hillerød Sogn • Hillested-Skarringen Pastorat • Hirtshals Kirke • Holstebro Kirke • Husumvold Kirke, Brønshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højelse Sogn • International Church of Copenhagen
Jakobskirken, Roskilde • Jesuskirken, Valby • Jetsmark Kirke • Karlslunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby Sogn • Kildebrønde Sogn, Greve • Kingo-Samuel sogn, København • Korsvejskirken, Kastrup • Kristrup Kirke • Kvaglund Kirke, Esbjerg • Lemvig-Heldum Sogn • Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundeus Kirke • Lyng Kirke, Fredericia
Løsning-Korning Sognekalde • Møllevangskirken, Århus • Mårum Sogn
Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke • Nyvang Sogn, Kalundborg
Nørre Snede Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle • Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre Rødovre Kirke • Rønne Kirke • Samsø Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct. Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Pauls Kirke, København • Sct. Pauls Kirke, Århus
Silkeborg Kirke • Simon Peters Kirke, Kolding • Skanderup Kirke
Smørum Kirke • Snejbjerg Kirke • Solvang Kirke, København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke • Sundby Sogn • Sæby Kirke Søllerød Kirke • Sønderbo Kirke, Horsens • Tagensbo Kirke, København • Tersløse Menighedsråd • Timotheuskirken, Valby • Tørebys Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn • Tystrup Kirke • Tåstrup Nykirke • Utterslev Kirke, København • Vang Kirke, Thisted • Viby Kirke, Århus • Videbæk Pastorat • Vigerslev Kirke, Kbn. • Vildbjerg Kirke • Vind Sogn • Vindinge Sogn • Vipperød Pastorat • Vodskov Kirke • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelses Sogn, Chr.havn • Værlose Sogn • Zions Kirke, Esbjerg • Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke, Aabybro • Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift • Folkekirkens Tværkulturelle Samarbejde i Odense • Mødestedet - Kirkens Indvandrerarbejde på Vesterbro • Mødested Amager

Associerede medlemmer: Bethel World Mission Church • Chinese Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Farsi Worship Fellowship (Apostelkirken) • Frikirken i Løgstør • God's Ambassadors International, Avedøre
Gospel Church International, København • Hellig Savor Ortodokse menighed, Kbh • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab • International Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg • Kalejdioskop (Frelsens Hær), Kbh. • Mar Mari's Assyriske Menighed, Århus • Myanmar Christian Fellowship • Narrow Gate Church, København • Pakistansk Kristen Menighed, København • Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St. Alban's Anglican Church • Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark • Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Tidl. lærer Aase Birk Nissen (næstformand) • Agronom Tesfu Ghebru • Sognepræst Inge With Johannesen • Arkitekt Jørgen Engell-Kofoed • Stiftspræst Daniel Ettrup Larsen • Tidl. hjemmehjælper Gurli Rasmussen • Tidl. chefkonsulent George Thomas

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood

Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun

Tværkulturel sogne- og menighedsmedhjælper Elizabeth Padillo Olesen

Sats og repro: minigrafisk

Tryk: Greentech Rotaprint A/S

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr. Næste nummer udkommer den 1. december 2012.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale **FRIVILLIGT**
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø